

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 23ην Ὀκτωβρίου / 5ην Νοεμβρίου 2017, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τόν Ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, τόν κείμενον μεταξύ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί ἀποτελοῦντα τόν καθεδρικόΝ Ναόν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τόν Ἱερόν τοῦτον Ναόν προεξῆρξεν ἀφ' ἐσπέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς χοροστατῶν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συμπροσευχομένων Αὐτῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου δεξιά ἑλληνιστί καί τῆς Ἀραβοφώνου χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερά, προσευχομένων μελῶν τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, μοναχῶν, μοναζουσῶν καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τήν πρωΐαν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς προεξῆρξε ὡς λειτουργός ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος τῆ τάξει ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, καί πάλιν ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί τοῦ Λαμπαδαρίου κ. Γεωργίου Ἀλβανοῦ μετά τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών δεξιά ἑλληνιστί καί τῆς Ἀραβοφώνου χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερά, ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου, μετέχοντος δέ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐκ πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσσίας καί Ρουμανίας, συμπροσευχομένων ἐν κατανύξει καί εὐλαβείᾳ.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Πᾶσαν χαράν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν· ἡ δέ ὑπομονή ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καί ὀλόκληροι ἐν μηδενί λειπόμενοι». Ὡς πρόξενον τελείας χαρᾶς θεωρήσατε, ἀδελφοί μου, ὅταν πέσητε μέσα σέ δοκιμασίαν καί θλίψεις διαφόρους. Θά χαίρετε δέ εἰς τάς θλίψεις καί τούς πειρασμούς αὐτούς, ὅταν ἔχητε τήν γνῶσιν ὅτι τό νά δοκιμάζηται ἡ πίστις σας διά τῶν θλίψεων δημιουργεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ἀσφαλές καί πλήρες σταθεράν ὑπομονήν, ἡ δέ ὑπομονή αὐτή ἄς εἶναι ἀκλόνητος καί ἔτσι ἄς παράγη πλήρη τόν καρπον τῆς τελειοποιήσεώς σας, διά νά εἴσθε τέλειοι καί ὀλόκληροι, ὥστε νά

μήν σᾶς λείπει τίποτε. Διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Εὐλογητός ὁ θεός, ὁ Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ καταξιώσας πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐορτάσαι τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ δικαίου καί πιστοῦ μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν Ἰάκωβος κατέχει ἐξέχουσας θέσιν ἐν τῇ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, διότι οὗτος ἐν ἑαυτῷ συγκεντρώνει τό «Ἀποστολικόν», τό «Ἱεραρχικόν» καί τό «Συνοδικόν» ἀξίωμα, ὡς καί τό τοῦ μάρτυρος. Τοῦτο ἀκριβῶς διατυπώνει καί ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Ὡς τοῦ Κυροῦ μαθητῆς ἀνεδέξω δίκαιε τό Εὐαγγέλιον, ὡς μάρτυς ἔχεις τό ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος, τό πρεσβεῦειν ὡς Ἱεράρχης».

Ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ ὁ ἅγιος ἡμῶν Ἱεράρχης μεταξύ ἄλλων μᾶς προτρέπει νά ἀντιμετωπίζωμεν μέ χαράν τούς ποικίλους πειρασμούς. Καί τοῦτο διότι «τό δοκίμιον τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν», (Ἰακ. 1,3.) Μέ ἄλλα λόγια, ἡ καθαρὰ καί γνησίᾳ πίστις φανεροῦται διὰ τῶν πειρασμῶν καί δοκιμασιῶν τῶν ἀγαπώντων τόν θεόν. «Χαρᾶς δέ πάσης οἱ πειρασμοί παραίτιοι τοῖς σπουδαίοις, ὅτι τό δοκίμιον αὐτῶν διὰ τούτων γίνεται φανερόν», λέγει ὁ ἐρμηνευτής ἅγιος Θεοφύλακτος.

Ἡ ἐν Χριστῷ ὑπομονή, περί ἧς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος δέν ἔχει σχέσιν μέ τὴν στωϊκὴν ἀπάθειαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἐν τινι μέτρῳ ἀναίσθητος εἰς τὰς θλίψεις, παθητικῶς καί ἀταράχως δεχόμενος αὐτάς. Ἡ ὑπομονή τῶν Χριστιανῶν εἶναι θριαμβευτικὴ κατανίκησις τῶν θλίψεων, μὴ ἀφαιροῦσα τίποτε ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ πιστοῦ, ἀλλ' ὅλως τουναντίον ἐνισχύουσα τὴν πίστιν αὐτοῦ, κινοῦσα αὐτόν εἰς εὐγνώμονα εὐχαριστίαν τοῦ θεοῦ καί ἐντείνουσα τὴν ἐνεργητικότητα καί τόν ζῆλον αὐτοῦ. Ὅταν δέ ὑπομένωμεν καρτερικῶς ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρεχομένην εἰς ἡμᾶς πᾶσαν δοκιμασίαν, ὅσονδήποτε καί ἂν διαρκῆ αὐτή, καί ὅταν μετὰ πάσης ὑπακοῆς δεχώμεθα αὐτὴν μέχρι σημείου, ὥστε νά μὴ χάνωμεν τὴν ἐσωτερικὴν ὑμῶν εἰρήνην, ἀλλὰ νά αἰσθανώμεθα χαράν δι' αὐτήν, τότε ἀσφαλῶς ἡ ὑπομονή μας θά ἔχη τέλειον ἔργον.

Τό τέλειον δέ τοῦτο ἔργον δέν εἶναι ἄλλον ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος, κατὰ τὴν ὁποίαν θά ἔχωμεν πλήρεις τὰς δωρεάς καί τὴν ἠθικὴν τελειότητα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύσσει καί ὁ θεῖος Παῦλος: «Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, (Ἐφεσ. 4,13). Κατὰ δέ τόν ἅγιον Ἰάκωβον «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν. Ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Ἰακ. 1,12).

Τόν «στέφανον τῆς ζωῆς», δηλονότι τῆς αἰωνίου ἐν Χριστῷ ζωῆς ἔλαβε ὁ ἅγιος ἀπόστολος ἡμῶν Ἰάκωβος διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀναδειχθεὶς οὕτως παράδειγμα πρὸς μίμησιν τελείας ὑπομονῆς καί ὑπακοῆς. «Οὐ γάρ ἐστὶν ἡ

βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καί πόσις ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», (Ρωμ. 14,17), κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δικαιοσύνην καί εἰρήνην καί χαράν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προγευόμεθα πάντες οἱ γινώσκοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ κοσμικήν ὀργάνωσιν ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά εἶναι αὐτό τοῦτο τό μυστικόν Σῶμα του Χριστοῦ. «Ὁ δέ Χριστός», λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, «κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτός ἐστι Σωτήρ τοῦ σώματος» (Ἐφ. 5,23).

Ὁ σήμερον τιμώμενος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μᾶς καλεῖ νά ὑποταχθῶμεν εἰς τόν θεόν καί νά ἀντισταθῶμεν εἰς τά μηχανήματα τοῦ διαβόλου, ἐγγίζοντες τόν θεόν καί ἀγνίζοντες τάς καρδίας ἡμῶν «ὑποτάγητε οὖν τῷ θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύξεται ἀφ' ὑμῶν. Ἐγγίσατε τῷ θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν. Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοῖ καί ἀγνίσατε καρδίας δίψυχοι», (Ἰακ. 4, 7-8).

Λέγει δέ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀπευθυνόμενος κυρίως εἰς ἐκείνους τούς Χριστιανούς, τῶν ὁποίων ἡ πίστις εἶναι ἀμφίβολος καί ὁμοιάζει πρός κῦμα τῆς θαλάσσης. Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νά ἀπολαμβάνουν ταυτοχρόνως τά τοῦ κόσμου καί τοῦ Θεοῦ. Εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ταυτοχρόνως λατρεύουν θεόν καί μαμωνᾶν. Διά τοῦτο καί ὑπογραμμίζει ὅτι «Ἄνῆρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ», (Ἰακ. 1,8). Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: δίψυχοι εἶναι οἱ μή μίαν μέν ἔχοντες γνώμην, ἄλλοτε δέ ἄλλως μεταβαλλομένους καί νῦν μέν ἐπαινοῦντας, ὃ λέγουσι μετ' ὀλίγον δέ ψέγονται ὅπερ εἰρήκασι, καί πάλιν ἐπαινοῦντας ὅπερ πρό μικροῦ διεβαλλον».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, αἱ ἡμέραι τάς ὁποίας ζῶμεν «πονηραί εἰσι», (Ἐφ. 5, 16), διά τοῦτο ἄς ἀκούσωμεν τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος: «Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσίν», (Ἐφ. 5, 15-16). Μετά δέ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἶπωμεν: Ἴδού θεωροῦμεν εὐτυχεῖς ἐκείνους πού διεκνύουν ὑπομονήν· «Ἴδού μακαρίζομεν τούς ὑπομένοντας».

Παρακαλέσωμεν τόν Ἅγιον Ἰάκωβον, τόν ἔχοντα παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεον καί τό πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχην, ἵνα πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί υπέρ καταπάσεως τοῦ πολέμου ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί υπέρ εἰρήνης ἐν ταῖς καρδίαις τῶν κατοικούντων τήν πόλιν τῆν Ἁγίαν Ἀμήν».

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς ἀνῆλθον ἐνδεδυμένοι ἐν λιτανείᾳ διά τῶν βαθμίδων τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου εἰς τό Πατριαρχεῖον, συνοδευόμενοι ὑπό τῶν Ἁγιοταφίτων Ἀρχιερέων, πάντων διερχομένων διά τῆς Πύλης τοῦ Κεντρικοῦ μοναστηρίου καί λαμβανόντων τήν εὐλογίαν τῶν ἀρτιδίων παρά τῆς Γεροντίσης Σεραφείμας, ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός καί ὁ Μακαριώτατος ἠνῆχθη εἰς τούς προσκεκλημένους καί ἐπέδωσεν εἰς αὐτούς Ἱεροσολυμιτικᾶς εὐλογίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC" returns="included" maximum_entity_count="500"]